

відповідальність, які, в свою чергу, будуть поширювати в суспільстві через власну професійну діяльність.

ЛІТЕРАТУРА

1. Інститут професійних кваліфікацій [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.ipq.org.ua/ua/news/93>. — Назва з екрану.
2. Навички для України 2030 : погляд бізнесу / за заг. ред. М. А. Саприкіної. — Н-69 К. : ТОВ «Видавництво «Юстіон»», 2016. — 36 с.
3. Навички майбутнього : які здібності будуть необхідні для роботи в 2020 році [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://cikt.kubg.edu.ua>. — Назва з екрану.

УДК 330.122:332.146.2

РЕКОНФІГУРАЦІЯ СІЛЬСЬКИХ ЦІННОСТЕЙ ЯК ЧИННИК СІЛЬСЬКОГО РОЗВИТКУ

Боднар О. А., асистент

Миколаївський національний аграрний університет

Сільська місцевість завжди була основним джерелом сільськогосподарської продукції, людських ресурсів і первісного нагромадження капіталу, який служив основою для економічного і демографічного зростання країни. Проте, з плином часу, первинна продукція втратила свою вагу в національній економіці. Значна кількість сільських районів не мають достатньої економічної основи, продовжують втрачати свій потенціал. У таких районів існує небезпека втратити свій первісний характер та сільські цінності повністю. Для подолання соціально-економічної кризи в сільських районах необхідні нові економічні основи.

Історично сформовані сільські ресурси, такі як земля, екосистеми, пейзаж, тварини, соціальні мережі, майстерність і т.д. повинні бути переглянуті в контексті сільського розвитку за сучасних умов.

Сільські цінності після їх реконфігурації можуть бути використані в якості основних засобів іншими ресурсами сільського розвитку в рамках нової парадигми, а сільські райони повинні засновувати свою стратегію розвитку на нерухомих ресурсах, які не є відкритими для конкуренції (наприклад, соціальний капітал, культурний капітал, екологічний капітал та місцевий капітал знань).

Сьогодні політичний центр Європи сприймає сільські цінності в якості важливих активів для всього суспільства і хотіли б підтримувати їх в довгостроковій перспективі. На сучасному етапі відбувається переміщення фокусу з виробництва харчових продуктів та захисту сільськогосподарських доходів в сільській місцевості на надання суспільних благ (чисте довкілля, відкритий простір і т.д.) для всього суспільства. Такі зміни в політичних

пріоритетах ЄС потрібно враховувати і Україні при формуванні своїх стратегічних напрямів сільського розвитку [1].

Класифікуємо сільські цінності за трьома основними категоріями [2]:

– екологічні цінності (чисте довкілля, можливості для виробництва якісної, чистої та здорової їжі, конкретних сільськогосподарських продуктів, відкритий простір, природні та культурні ландшафти);

– культурні цінності (сільська культура, фольклор, місцева кухня, декоративно-прикладне мистецтво, локальні певні продукти і методи виробництва, мови меншин, традиційні способи життя);

– суспільні цінності (соціальні мережі, родинні стосунки, взаємна довіра і розуміння, спеціальні способи комунікації).

В результаті людської діяльності (будівельні роботи, сільське господарство, промислове виробництво товарів і послуг) екологічні цінності зменшилися до такої міри, що вони стають недоступними для більшої частини суспільства [3].

Екологічні питання можуть розглядатися в якості обмежень, а також ресурсів для сільського господарства і розвитку сільських районів, в залежності від прийнятого підходу.

Сільська культура залишається більш традиційною, ніж міська. В результаті модернізації та глобалізації в усьому світі «традиційність» часто розглядалася як причина відсталості і низького рівня розвитку. Сільські жителі протягом багатьох років, намагалися «модернізувати» своє життя і позбутися ознак традиційної культури. В результаті, багатство цієї культури може вижити тільки в найбільш ізольованих регіонах.

Сільські населені пункти можуть значно збільшити додану вартість своєї продукції шляхом підключення їх до місцевих культурних традицій, підкреслюючи їх унікальний і своєрідний характер. Однак, як і екологічні цінності, цей процес не обходиться без конфліктів і протиріч, особливо в контексті руралізації.

Значення спільноти також часто розглядається як особливість сільських районів. Соціальні мережі, родинні стосунки, взаємна довіра і розуміння мають важливе значення для всіх людських спільнот, незалежно від їх місця розташування. Цінності спільноти є вродженою властивістю корінного населення. В той час як екологічні та культурні цінності можуть бути безпосередньо захищені за підтримки центральних положень і політики, суспільні цінності важко підтримувати ззовні.

Перелічені три типи сільських цінностей дуже різні, проте вони можуть принести різні переваги і можливості для розвитку сільських районів. Всі вони потребують захисту в умовах сучасної глобальної конкуренції.

Отже, у перспективі гармонійного (не спотвореного) розвитку певної сільської місцевості, повинні бути розглянуті, використані і посилені сільські цінності. Проте, якщо цінності втрачають свої економічні і соціальні функції, вони не можуть довго існувати за штучної підтримки. Вони будуть зникати так само, як старі способи виробництва. Сільські цінності можуть бути

збережені лише за умов їх реконфігурації, та якщо вони зможуть знайти нове місце або функцію в сучасному глобалізованому світі в якості основних чинників сільського розвитку.

ЛІТЕРАТУРА

1. Боднар О.А. Політика сільського розвитку в контексті євроінтеграційної перспективи / О.А. Боднар // Аграрна наука, освіта, виробництво: європейський досвід для України: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, 17-18 листоп. 2015. – Житомир: ЖНАЕУ, 2015. – С. 789-794.
2. Nemes G. Integrated rural development the concept and its operation / G. Nemes // Published by the Institute of Economics Hungarian Academy of Sciences Budapest, 2005. – P. 17.
3. Лункіна Т.І. Екологічна компонента соціального розвитку України / Т.І. Лункіна // Науковий вісник Ужгородського університету : збірник наукових праць : Серія «Економіка». — Випуск №1(45) . — Т. 3. —2015. — С. 103-107.

УДК 336.2

ЕКОНОМІЧНА СУТНІСТЬ ПОДАТКОВОЇ СИСТЕМИ ЯК ФУНДАМЕНТАЛЬНОЇ ОСНОВИ ФІНАНСОВОЇ СТАБІЛЬНОСТІ КРАЇНИ

*Головко М. Й., аспірант кафедри фінансів та банківської справи
Приватний вищий навчальний заклад «Європейський університет»*

Історія розвитку податкової системи як основи стабільності держави у фінансовій сфері свідчить, що податки та збори можуть бути не тільки ефективним джерелом поповнення бюджетів різних рівнів, але й дієвим інструментом регулювання певних соціально-економічних процесів.

При визначенні податкової системи доцільно розмежувати різні підходи до її розуміння. У п. 6.3. Податкового кодексу України зазначається, що «сукупність загальнодержавних та місцевих податків та зборів, що справляються в установленому порядку, становить податкову систему України» [5, п. 6.3]. Лазур С. П. піддає критиці [6] законодавче визначення податкової системи, зазначаючи, що сукупність платежів, що фігурують у ньому складають лише систему оподаткування, тобто категорію, що є дещо вужчим поняттям порівняно з категорією податкової системи, яка також складається з механізмів оподаткування, мережі контролюючих органів [7].

Вахновська Н. А. звертає увагу на те [8, с. 28], що у законодавстві більшості країн світу не робиться розмежування між митами, податками і зборами, а їх загальна сукупність фактично і трактується як податкова система. Окремі економісти (В. А. Андрущенко, Ю. І. Ляшенко [9, с. 36-43]; О. Д. Василик [10]) також обмежують категорію «податкова система» лише сукупністю законодавчо визначених податків і зборів.